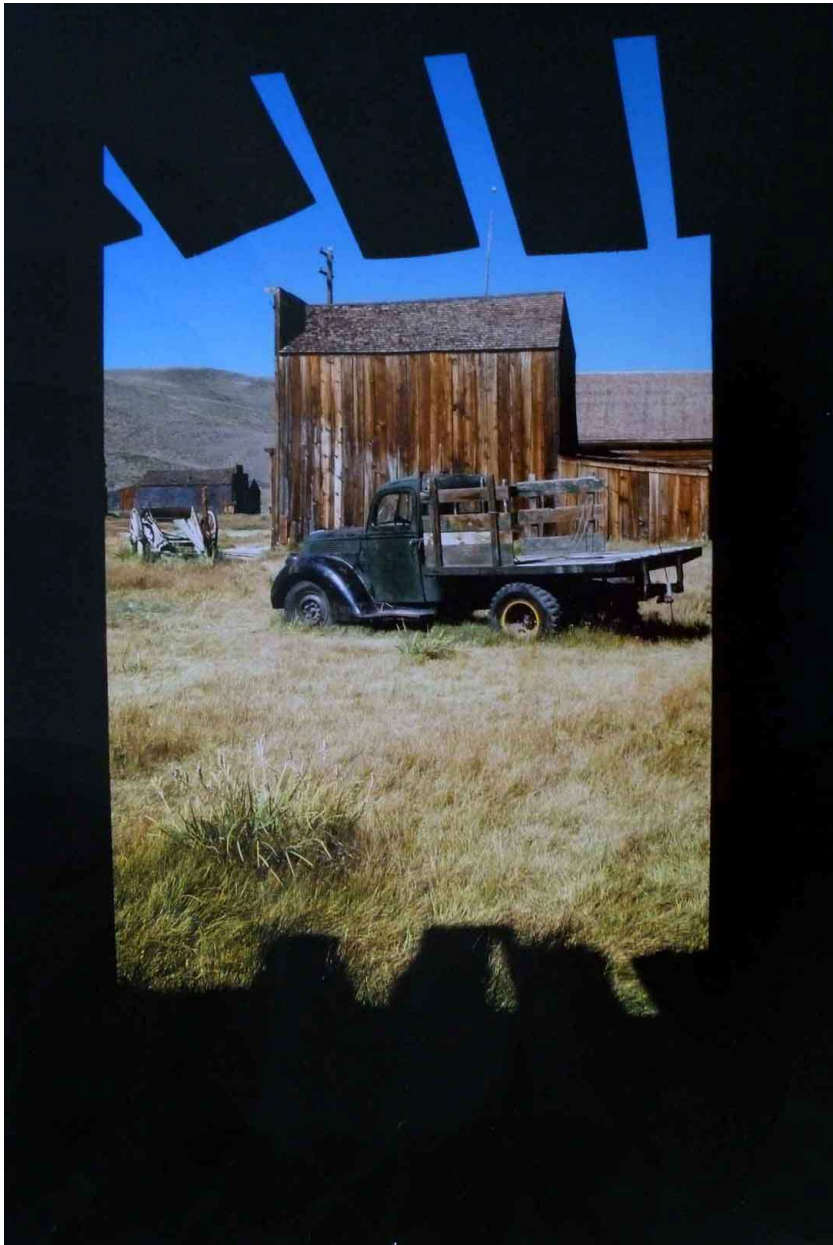

Bài 79 – Ảnh đẹp cuối khóa

Le Văn Khoa

Trong bài 74 tôi đã bắt đầu giới thiệu ảnh đẹp cuối khóa học nhiếp ảnh miễn phí của Hội Ảnh Nghệ Thuật Việt Nam tại Little Saigon, California, nhưng vì nợ các bạn đã gửi ảnh đến quá lâu mà chưa được giới thiệu nên tôi phải lo trả nợ bớt. Nay xin được giới thiệu tiếp ảnh của các học viên chiếm giải Tưởng Lê Danh Dự.

Tạ Quốc Huy cho ta xem một ảnh rất lạ. Ảnh một nông trại hoang vắng, có một chiếc xe vận tải nhẹ đậu trên sân mà cỏ đã bắt đầu khô, một xe bò bỏ phế từ lâu ở xa xa. Những hình ảnh này không hẳn là lạ. Ảnh lạ ở chỗ được đóng khung rất kỹ. Huy đã đứng bên trong một nhà khác mà chụp ra từ cửa chính. Anh dùng vách nhà, mái nhà và bóng đổ trên mặt đất để làm khung đen bao quanh phần chính của ảnh. Do đó người xem ảnh không có một lựa chọn nào khác ngoài việc nhìn vào phần chính của ảnh. Tạ Quốc Huy đặt tên ảnh là “**Vô Đề**”.

“Vô Đề”

Tạ Quốc Huy

Tiếp theo ảnh hoang vắng bên trên, mời bạn xem một ảnh điêu tàn của Trần Khánh Băng có tên là **“Cảnh vật còn lại”**. Nhìn vào ảnh chắc chắn bạn cũng như tôi nảy ra câu hỏi: Việc gì đã xảy ra nơi đây? Có phải đây là tàn tích của núi lửa? Dấu vết còn lại của thời tiền sử? Cảnh vật còn lại sau trận chiến nguyên tử? Hay là sự tàn hại của mùa Đông do ta thấy có tuyết trắng phủ đầy các ngọn núi đằng xa?

Thôi đừng nghĩ xa nữa. Hãy nhìn gần đi.

Không ai có thể phủ nhận đây là cảnh hoang vắng. Tác giả đã cho toàn cảnh mờ đi, mắt nhìn sẽ tập trung vào cây khô rõ nét bên cánh trái. Tất cả những chi tiết khác đều ở rất xa phần chính của ảnh nên không gây hại cho chủ điểm. Thân cây đen càng nổi rõ trên nền xám của hậu cảnh. Bầu trời xanh được cho sậm xuống giúp tăng thêm phần bi đát, chết chóc nơi đây.

Tôi tin ảnh nguyên thủy của Trần Khánh Băng là ảnh màu, anh đã chuyển qua thành đen trắng. Trong dạng đơn sắc này ảnh mạnh và diễn tả nhiều hơn ảnh màu. Một thành quả đáng khen.

“Cảnh Vật Còn Lại”

Trần Khánh Băng

Ta tạm bỏ qua những điều tàn, chết chóc, hoang vắng để xem những ảnh khác nồng ấm, yêu thương, gần với cuộc sống hiện tại của mình hơn. Đời không phải chỉ có bi ai. Trí Tiêu nhắc ta đến khía cạnh tích cực hơn của cuộc sống. Anh gọi ảnh này là “Chia Sẻ”. Thật ra ta thấy ảnh mẹ nuôi con, hiến hết cho con. Trong ý nghĩa đó ảnh rất gần gũi với ta. Đó là hình ảnh ta thấy hằng ngày, không phải hình ảnh chim mẹ đút cho chim con ăn mà là bà mẹ (người thật) cho con ăn. Nghĩ xa hơn mẹ ta đã nuôi ta từ lúc lọt lòng đến khi khôn lớn. Tình yêu bao la đó nói sao cho trọn.

“Chia Sẻ”

“Trí Tiêu”

Trở lại ảnh “Chia Sẻ” ta thấy hậu cảnh là bầu trời trống, chỉ có ba vật trên ảnh là chim mẹ, chim con và trụ cây rất lớn. Dù trụ cây lớn nhưng nó không phá ảnh nhờ có hai con chim giúp người xem ảnh muốn nhìn hai con chim hơn gốc cây. Những vết phân trắng chảy dài trên thanh gỗ cũng không đủ kéo mắt người ra khỏi chủ đề. Trụ cây là vật chết. Hai con chim và vật sống và động, dù ta không thấy nét động trong ảnh nhưng ta biết rất động. Ta không thấy nét động vì ảnh được chụp với tốc độ cao, bắt đứng cặp cánh chim mẹ đang xòe ra, thấy rõ từng cái lông cánh. Ta thấy được động tác chim mẹ đang mớm mồi cho chim con. Ánh sáng từ bên mặt và từ phía người ảnh chiếu tới giúp Trí Tiêu có được ảnh hai con chim sáng rõ. Một phần chim được thấy rõ là nhờ hậu cảnh không sáng và không có chi tiết phá rối. Tuy nhiên những sọc trắng kéo dài từ trên xuống dưới bên cánh mặt gây cho tôi ấn tượng ảnh được chụp lại chứ không phải ảnh nguyên thủy mới làm.

Trí Tiêu có đủ điều kiện để có một ảnh đẹp đáng khen.